

La vida d'ERC amb Junqueras a la presó

El líder republicà pren, des de Lledoners i per ara sense fissures, les grans decisions del partit, que els últims mesos ha culminat un gir estratègic i ha fet moviments rellevants per a les municipals i les europees

Un mural al centre de Folgueroles reclama la llibertat de Junqueras i la resta de presos i exiliats | Adrià Costa

Oriol Junqueras era conscient, els dies previs al 2 de novembre de l'any passat, que el seu destí seria la presó. "Tot anirà bé", deia, però, als passadissos del Parlament quan faltaven 48 hores de comparèixer davant l'Audiència Nacional. Ha passat un any. 365 dies en què el seu partit, ERC, ha hagut de refer-se, primer, del xoc de l'empresonament, aprendre a conviure compaginant les directrius que el líder dona des de Lledoners amb el dia a dia al Govern i el Parlament i afrontar un futur judicial que la Fiscalia ha deixat clar que pivotarà sobre les penes més dures (<https://www.naciodigital.cat/noticia/165204/fiscalia/mant/rebellio/reclama/fins/25/anys/preso/junqueras>) : rebel·lió i malversació. Una situació a la que se li suma l'exili -i el baix perfil públic- de la secretària general, Marta Rovira.

En aquests 12 mesos d'excepcionalitat, els republicans han consolidat un gir estratègic basat en el pragmatisme i allunyat de la via unilateral (<https://www.naciodigital.cat/noticia/158446/nova/dui/relacions/iberiques/rebuig/llestes/unitaries/se-gell/bases/erc>) , un viratge a partir de les "lliçons d'octubre" després del qual el partit manté la cohesió interna i el lideratge inqüestionable de Junqueras. Fins i tot després de moviments arriscats, com el canvi d'Alfred Bosch per Ernest Maragall com a alcaldable de Barcelona.

De la campanya sense líder a l'exili de Rovira

L'empresonament de Junqueras -quan tot just feia sis dies que Mariano Rajoy havia anunciat el cessament del Govern i convocat eleccions per al 21 de desembre- va descol·locar el partit, que es va veure abocat a dissenyar una insòlita campanya sense el cap de llista. "No afrontem aquesta campanya en igualtat de condicions", deien aleshores membres de la direcció. L'estratègia per suplir la seva absència amb una corralitat de dirigents i amb Marta Rovira com a referent va ser, inicialment, erràtica. Amb la campanya a l'equador, ERC va redirigir el missatge potenciant Junqueras, però finalment va ser Junts per Catalunya el partit independentista més votat per 12.000 vots de diferència.

Els republicans van ser a partir d'aleshores més conscients que mai que el seu futur polític estaria clarament condicionat pel destí judicial del líder (<https://www.naciódigital.cat/noticia/145492/futur/judicial/junqueras/condiciona/nova/etapa/erc>), que és encara més negre ara que la Fiscalia demana 25 anys de presó mentre que l'Advocacia de l'Estat en demana 12. Descartada la possibilitat d'ostentar la presidència de la Generalitat que auguraven les enquestes, van sumar el tràngol que va suposar, que la seva número dos, Rovira, enfilés l'exili el 23 de març, data en què el jutge Pablo Llarena tornava a enviar a presó els consellers del Govern de Puigdemont que es van quedar a Catalunya i Carme Forcadell.

Estabilitat de la legislatura i referèndum "inevitable"

Amb el número u empresonat i la número dos a Suïssa, ERC ha hagut de reorganitzar i redefinir la seva estratègia, moviments que han estat ordenats i supervisats per Junqueras tenint sempre un ull en el repte de les municipals i les europees. Garantir l'estabilitat de la legislatura denunciant la repressió, fugir del xoc amb l'Estat i guanyar temps per muscular el projecte independentista mentre es manté el pols mobilitzador del carrer ha estat el camí que Junqueras ha teledirigit entre reixes.

Tot i que Rovira va marxar a l'exili sota l'argument de "no viure silenciada" (<https://www.naciódigital.cat/noticia/151123/marta/rovira/marxa/exili/no/viure/silenciada>), la dirigent ha acabat pràcticament sortint del focus mediàtic aconsellada pels seus advocats. A principis de juliol, el partit va aprovar quasi de forma unànime el gir estratègic en la seva conferència nacional (<https://www.naciódigital.cat/noticia/158427/erc/aprova/nou/full/ruta/amb/suport/quasi/unanime/bases>).

A efectes pràctics, això es tradueix en recollir el guant del diàleg ofert pel govern de Pedro Sánchez i mantenir una bilateralitat entre conselleries i, en paral·lel, intentar sumar complicitats - especialment dels comuns- per passar del "referèndum impossible" al "referèndum inevitable" (<https://www.naciódigital.cat/noticia/154075/pla/erc/forçar/estat/negociar/unitat/sobiranista/nous/aliats>) enfortint els vincles entre els contraris a la repressió i defensors de l'autodeterminació. Tot plegat, mentre dins de la polifonia de Junts per Catalunya hi ha veus que reivindiquen la restitució de Carles Puigdemont i la implementació de la República.

Un hiperlideratge des de Lledoners

Com a president del Parlament, Roger Torrent s'ha consolidat com un valor en alça a ERC. Des de la vicepresidència del Govern i la conselleria d'Economia, Pere Aragonès és l'home fort de Junqueras a l'executiu de Torra. El grup parlamentari el comanda Sergi Sabrià i Marta Vilalta ha assumit la responsabilitat de vicesecretària general d'Estratègia (<https://www.naciódigital.cat/noticia/163019/erc/reforça/marta/vilalta/crea/organ/suport/junqueras/rovira>). A ERC, però, segueix regnant l'hiperlideratge de Junqueras, especialment actiu des de que va ser traslladat d'Estremera a Lledoners, des d'on, per la proximitat i la possibilitat de rebre més visites de càrrecs institucionals, ha pogut coordinar millor l'engranatge del partit. Tota decisió passa per Lledoners abans de traslladar-se al Parlament, al Govern o al partit. I no està previst que això

canvií.

Tant és així, que el líder de Podem, Pablo Iglesias, va tenir clar que calia interlocutar amb Junqueras si el govern espanyol

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/165254/iglesias/junqueras/fan/pinya/situen/pressio/negociacio/sobre/sanchez>) pretenia acordar amb els republicans els pressupostos generals de l'Estat i per això el va anar a visitar a la presó. La visita, però, no va donar molts fruits -almenys de moment-, com va relatar Jaume Asens a **NacióDigital**

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/165543/jaume/asens/contacte/pels/pressupostos/estat/anat/millor/amb/puigdemont/amb/junqueras>) . De fet, l'òrbita socialista és partidària d'erigir el líder d'ERC i no Carles Puigdemont com a principal interlocutor i admet la dificultat per negociar que implica la situació d'empresonament.

Moviments avalats internament

El lideratge fort de Junqueras ha permès a ERC fer moviments que podrien haver portat cua a nivell intern, com ara el de substituir Alfred Bosch com a alcaldable de Barcelona quan ja havia estat ratificat en unes primàries per part de la militància. El partit ha acollit amb entusiasme que Ernest Maragall sigui finalment el cap de llista a la capital catalana,

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/163346/alfred/bosch/demana/erc/abraci/aposta/guanyadora/ernest/maragall>) conscient que amb aquesta jugada ha aconseguit sacsejar el tauler a Barcelona.

Està previst també que Bosch assumeixi la conselleria d'Exteriors a finals de novembre

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/165620/bosch/es/perfila/pont/entre/junqueras/puigdemont/des/exteriors>) .

De cara a les europees, Junqueras va ser ratificat aquest mateix dilluns com a candidat, un as sota la màniga del líder d'ERC que ha descol·locat l'òrbita postconvergent, que de forma recurrent demana als republicans que s'avinguin a fer llistes unitàries a totes les conteses electorals. Junqueras, però, té clar que ERC ha d'anar sola. Les enquestes, de moment, premien el seu gir estratègic.